

**Vereniging
Nederlands Nieuw-Guinea
Militairen 1945-1962**

Uitnodiging Reünie 2017

pag 26

**Nieuwsbrief
17^e jaargang nr. 56 - februari 2017**

Colofon

De doelstelling van de Vereniging Nederlands Nieuw-Guinea Militairen 1945-1962 is het bevorderen van de onderlinge contacten tussen de militairen, die in de periode 1945-1962 in de Nederlandse Krijgsmacht hebben gediend in het voormalig Nederlands Nieuw-Guinea. Het in de ruimste zin van het woord behartigen van de belangen van de militairen en hun families. Het herdenken van hen die gevallen zijn bij de vervulling van hun plicht, evenals van hen die, ten gevolge van, ongevallen of ziekten tijdens militaire dienst zijn overleden. De Vereniging Nederlands Nieuw-Guinea Militairen is aangesloten bij het Veteranenplatform.

Beschermheer, tevens adviseur: Luitenant-generaal C.J.M. de Veer b.d.,
Voorheen Inspecteur-generaal der Krijgsmacht en der Veteranen.

Algemeen adviseur: Kolonel L. Habraken b.d.
Voorheen directeur van het Veteraneninstituut.

Lid van verdienste: J. Peperkamp

Ereleden:

A.S. Poortvliet
H.P. Willemsen
D. Willemsen-Hens
A. Dielemans

Bestuur:

C. Aarts, voorzitter (Rijen),
C. Drost, secretaris (Koog a/d Zaan),
H. Vos, 2e secretaris (Kerkdriel),
J.H. van Hensbergen, penningmeester (Arnhem),
C. van Vliet, organisatie Reünie (Winkel),
A. Dielemans, organisatie Nieuwjaarsreceptie (Roosendaal),
A.J. Bouterse, voorzitter Sociale commissie (Schagen)
M.P. Leijts, défiles Wageningen en NLVD (Oosterhout)

Contact

Secretariaat: C. Drost
Brouwersveld 2, 1541PG Koog a/d Zaan, tel. 075-6160779, mob. 06-22332531
E-mail: info@vnngm.nl

Website: www.vnngm.nl

Redactie Nieuwsbrief: J.H. van Hensbergen
Ravelstraat 4, 6815 HB Arnhem, telefoon 06 53199548
E-mail: hensaradvies@jaapvanhensbergen.nl

Copyright: Tegen overname van artikelen bestaat in principe geen bezwaar, mits hier vantevoren toestemming voor is verleend en duidelijk in de uitgave wordt vermeld. Geplaatste foto's komen uit privé collecties tenzij anders vermeld. De inhoud geeft niet noodzakelijkerwijs de mening van bestuur en/of redactie weer. Bestuur en/of redactie kunnen daarom niet aansprakelijk worden gesteld voor de inhoud van de geplaatste artikelen. De redactie behoudt zich het recht voor artikelen te weigeren of te redigeren.

**Sluitingsdatum kopij Nieuwsbrief nummer 57:
15 mei 2017**

Februari 2017

Van de voorzitter.

Wel aan de late kant maar toch. Nog de beste wensen voor u en uw dierbaren en een goede gezondheid.

Als je op een soort tweesprong staat zoals bij een, overigens al even voorbijge, jaarwisseling kun je twee dingen doen. Terugkijken naar het afgelopen jaar of vooruitzien naar het nieuwe. Wat betreft het eerste kunnen we constateren dat 2016 wat onze vereniging betreft aardig succesvol is verlopen. Jammer genoeg moeten we wel constateren dat het ledenaantal steeds verder terugloopt en mede daardoor ook deelname aan activiteiten. Topper blijft overigens wel onze jaarlijkse reünie. Dit jaar op 19 en 20 april. Lees daarvoor de mededeling verderop in deze Nieuwsbrief.

Op 1 december vorig jaar heeft onze zustervereniging de Bond van Wapenbroeders tijdens een Algemene Ledenvergadering in Ermelo een nieuwe voorzitter gekozen. Het is de nog actief dienende Luitenant-kolonel Edwin Saiboo. Hij volgt de vorig jaar jammerlijk overleden Henk Molenkamp op. Het bestuur heeft op de gezamenlijke vergadering van de BvW, de VOMI, de FIM en de VNNGM 1945-1962 op 12 januari met hem kennis gemaakt.

Dat op 24 december vorig jaar Luitenant-generaal b.d. Ted Meines is overleden kwam niet helemaal als een verrassing. Zijn gezondheid liet hem de laatste tijd steeds meer in de steek. Dat hij toch bijna tot het laatst toe zo veel mogelijk bijeenkomsten en herdenkingen bijwoonde tekent Ted Meines. Gedreven en betrokken als hij was bij het wel en wee van 'zijn' veteranen. Uw voorzitter was op 3 januari aanwezig bij het afscheid in legerplaats Oldenbroek en bij de crematieplechtigheid op 5 januari in crematorium Meerbloemhof in Zoetermeer waar hij een afscheidsdienst met militaire eer heeft gekregen.

Het bestuur van het Nationaal Indië Monument in Roermond is zich aan het beraden over de toekomst. Hoe en waar, op termijn, de jaarlijkse herdenking op de eerste zaterdag in september gehouden zal gaan worden. Er is een Raad van Advies gevormd die het bestuur van het NIM bijstaat. De FIM, VOMI, VNNGM 1945-1962 en de VOKS zijn, als eerste generatie veteranen, bij elke vergadering aanwezig om hun bijdrage te leveren.

Als laatste wil ik u attenderen op de 'Mededelingen van uw bestuur' in deze Nieuwsbrief. En uw contributie hebt u natuurlijk al betaald. Mag ik u een prettig en succesvol jaar toewensen.

Met vriendelijke groet van uw voorzitter,

Cees Aarts

Inhoudsopgave

Verhalen uit ons Nieuw-Guinea verleden	pag 03 t/m 18
Het monster in het moeras	pag 03 t/m 06
Terugblikken met Wim Wagenaar	pag 07 t/m 10
Kleine wasjes, grote wasjes	pag 11 t/m 13
Mijmeringen van de telegrafist...	pag 14 t/m 18
Bericht van de Stichting West Papua	pag 19 t/m 20
Weerzien in Bronbeek	pag 21 t/m 22
Van het bestuur	pag 25 t/m 31
Wij gedenken	pag 25
Nieuwe leden	pag 25
Uitnodiging reünie 2017	pag 26
Uitnodiging Algemene Ledenvergadering 2017	pag 27
Algemene mededelingen	pag 28 t/m 29
Verdiend respect	pag 29 t/m 30
7e Afdeling Lichte LUA vereerd met Bronzen beeld	pag 31

Toon Naalden vertelt
Het monster in het moeras
door Ed van Tuijl

1

Het tweede peloton is op patrouille. Op zoek naar infiltranten. De groep is gespannen. Iedereen is extra op zijn hoede. Sergeant Lucius stuurt drie man vooruit. Ze moeten op verkenning. Naar de rand van het Mangrovebos. Het drietal bestaat uit een korporaal, een jongen die al wat langer in het land is en Toon Naalden. Een boerenzoon uit het Brabantse Land. In april pas gearriveerd. Maar Toon kan meteen vol aan de bak. Zoals bijna overal rond Merauke ook hier de eeuwige moerassige ondergrond. Lopen door een halve meter water. Door de loempoeer. Die aan je jungleboots zuigt waardoor de zolen bijkans losgetrokken worden en het extra moeilijk lopen is.

Als het drietal bijna aan de rand van het bos is horen ze plotseling voor zich een enorm geplons en gespetter. Het komt duidelijk hun kant op. Ze proberen te ontwaren wat het is. Maar het bos is toch te dicht om iets te kunnen onderscheiden. Horen kunnen ze het wel. Steeds luider. Steeds meer geplons en gespetter. Iets wat heel groot is zo te horen. Het komt onmiskenbaar dichterbij.

"Ik weet niet wat jullie er van denken. Maar dit bevalt me totaal niet.", zegt Toon. "Het kan wel een krokodil zijn. Dadelijk komt het tevoorschijn. Bekijk het maar. Ik klim in een boom."

De andere twee vermoeden ook zoiets. Zonder zich nog langer te bedenken, klimmen ze als drie rappe apen omhoog. Het idee van een krokodil geeft extra klimkracht. Daar zitten, of beter gezegd, daar hangen ze dan.

"Best wel een koddig gezicht", vertelt Toon, als we hem in Wouw opzoeken, het verhaal zelf verder. "Maar man, we waren zó bang geworden. We deden het bijkans in onze broek.

"We moeten iets doen", zegt die korporaal duidelijk in paniek. "Naalden, schiet een lichtkogel af dan kan de rest ons komen ontzetten. Dat beest komt steeds dichterbij."

"Ik zeg tegen die korporaal. Ja, jij hebt makkelijk praten. Ik moet me aan de boomstam vasthouden. Hoe kan ik nou even een lichtkogel uit m'n bepakking halen, die zit op mijn rug hoor!"

Uiteindelijk is het me toch gelukt. Ik heb 'm afgeschoten en de jongens kwamen in vliegende vaart op ons afgerend. Ze moesten behoorlijk lachen toen ze ons angstig boven in die bomen zagen zitten. En wat denk je. Het hele geplons was verdwenen. Nooit meer gezien wat het eigenlijk was. We werden er, ook later terug in de kazerne, nog behoorlijk mee gepest.

Ik heb het hele voorval natuurlijk uitgebreid aan mijn familie geschreven.

Bij mijn thuiskomst werd een feestje gevierd. Twee van mijn zussen, ik had er zeven en ook nog een jongere broer, voerden een toneelstukje op. Waar het over ging? Juist ja, over het monster in het moeras.

Lucius dacht later dat het waarschijnlijk een wild zwijn was. Zeker geen krokodil, meende hij.

Nou, ik kan je vertellen, ik heb een aantal vuurcontacten meegemaakt.

Maar de nachtmerries gingen in de afgelopen jaren meestal over de vlucht in

de boom.

Ik ben in mijn slaap nog heel wat keren op de loop gegaan voor dat plonzende geluid.”

Toon verhaalt verder. Over de eerste actiepatrouille. Toen ze met De Klep de rivier opgingen. Opeens kwamen we bij een soort barricade in de rivier. Struiken en bomen. De schipper wilde daar niet doorheen. Maar Geelhoed sommeerde hem om door een smal gat te varen. Achteraf denk je wel eens dat we toch wel risico's namen. Je kon immers vanaf de oever zomaar beschoten worden. We hebben er ook para's gezien en meteen het vuur geopend. Later waren er een paar die zich, ik weet niet meer aan wie, hadden overgeven. Een van hen was gewond. Ik heb altijd het idee gehad dat hij door ons, een paar dagen eerder tijdens het vuurcontact vanaf De Klep, was

Toon oefent met granaat op de Garand

geraakt. “
Toon was dus een jongen van de latere lichten. Met andere woorden, toen hij naar Nieuw-Guinea moest, was het al overduidelijk dat er stont aan de knikker zou komen. Of min of meer al was. Hij was scherp-

schutter. Hield zijn garand in puike conditie. Maar kon ook goed overweg met de bazooka. Oefenen op het strand. Op van die drums schieten. Over oefeningen gesproken. Hij herinnert zich ook nog die keer dat ze een hele week lang een oefening draaiden. Enkel in de nacht verplaatsen. Door kalis die droog stonden. Nergens water om je veldfles te vullen. Ze leden behoorlijke dorst. Het enige water dat ze tegenkwamen stond in plassen waar ook de karbouwen overdag in stonden te drinken te poepen en te piesen. Je zag de vlaaien zo drijven. Maar als je dorst hebt, heb je dorst. Dus een zakdoek over je rantang en het water een beetje filteren. Wat zuiverings-pilletjes erbij en drinken maar. Niks, geen twintig minuten schudden. Drinken die handel.

Terwijl de meeste van ons nog geen verkering hadden op het moment dat ze naar Nieuw-Guinea vertrokken, was Toon toch al voorzien. Hij had in Miet, het mooiste meisje van Steenberg, zijn lief gevonden.

"Nee, ik vond het natuurlijk niet fijn dat hij weg moest", mengt zijn vrouw zich in het gesprek. "Ik was doodongerust. Samen met zijn zussen hebben we hem op Schiphol uitgezwaaid. Er zijn toen heel wat traantjes gelaten, dat kan ik je wel vertellen."

Miet herinnert zich nog als de dag van gisteren hoe ze elke televisie uitzending, elk radiobericht, elk krantenartikel, gespannen keek, luisterde en las.

"Ik werkte in het ziekenhuis en alle collegaatjes maar ook de nonnen, leefden dagelijks met me mee. Ze hadden hem nog nooit gezien maar na een tijdje kenden ze hem allemaal van de verhalen die ik vertelde.

En ja, ik schreef trouw. Twee brieven per week. "

Even zwijgt ze en denkt terug aan die tijd. Dan schiet ze spontaan in de lach en zegt met een brede grijns. "Er waren heus wel eens kapers op de kust. Twee keer was er een knul die me wel zag zitten. Maar dan zei ik: "Niks hoor. Ik heb verkering. Die van mij zit in Nieuw-Guinea. Die heb ik trouw beloofd. Dus die blijf ik trouw."

Maar het was een spannende tijd. Zoals de afgelopen jaren, met die jongens die naar Afghanistan gingen. Ik kon me heel goed voorstellen hoe ongerust hun partners waren."

Toon plukt weer een herinnering uit zijn Merauke verleden. "Er was eigenlijk niemand die echt goed met Luitenant De Leeuw door één deur kon. Maar weet je dat zijn vrouw ook niet bepaald een sympathiek mens was. Wat me bijvoorbeeld altijd is bijgebleven was die dag dat we na een patrouille van twee weken richting de kazerne liepen en toen langs het huis van de Luit kwamen. Daar stond zijn vrouw in de tuin wat te rommelen. Weet je wat ze ineens zegt.

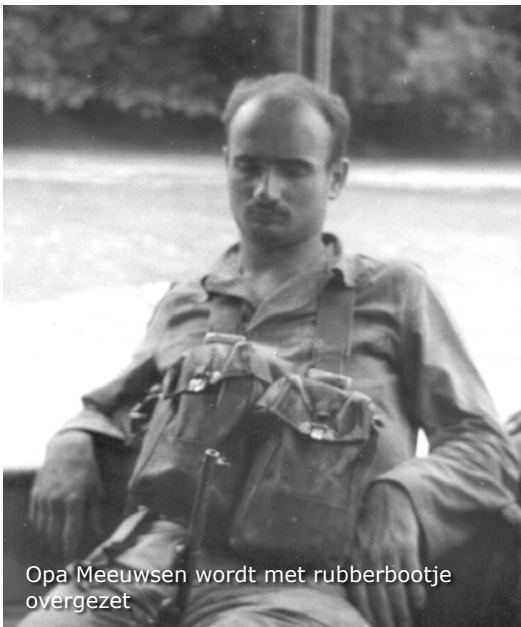
"Gedver, wat stinken jullie.

Nou vraag ik je!"

Ongemerkt komen we weer over zijn verkering te praten. Natuurlijk had hij een foto in de deurkast hangen. Elke dag even begroeten. Hij loopt naar boven en komt met de bewuste beeltenis terug. Nog steeds in hetzelfde lijstje. Nog steeds even jong.

"Kijk, altijd bewaard. Er zit nog een flinke deuk in de lijst. Tijdens de terugreis klem gezeten in de koffer. En ja hoor. Met die trouw zat het wel goed. Ik heb zelfs foto's van Vette Nel naar huis gestuurd."

Miet: "Toen ik die schoonheid zag, wist ik meteen dat ik niet bang hoefde te zijn dat onze liefde op de proef gesteld zou worden!"

Opa Meeuwsen wordt met rubberbootje overgezet

Zussen van toon voeren bij thuiskomst het stukje van het monster op.

We bladeren nog wat door zijn fotoalbum. Hij wijst op sobats die hij best nog wel eens terug zou willen zien.

“Kijk, zoals hier. Dat was Opa Meeuwssen. Een hele leuke knaap. Altijd in voor een lolletje. We noemden hem opa omdat hij al vrij vroeg behoorlijk kaal was. Zelf zat hij er niet zo mee. Trouwens, tegenwoordig zijn ze dat bijna allemaal, denk ik wel eens. Toen was het vrij zeldzaam. Opa Meeuwssen kon heel smakelijk moppen tappen. Maar soms lag hij zelf al in een deuk terwijl hij de clou nog niet verteld had. Moesten wij maar raden hoe het afliep.”

We gaan nog even in vogelvlucht door zijn leven na Merauke. Nee, hij is uiteindelijk nooit boer geworden. Het werd een carrière op de dragline. Werken in de wegen waterbouw. Meebouwen aan de infrastructuur van vooral het Brabantse land.

Het Brabantse land waar Toon nog dagelijks zijn tijd doorbrengt met vaak en veel klussen. Meehelpen met de restauratie van de woonboerderij van zijn zoon.

Kortom, het slachtoffer van het monster van het moeras komt zijn dag wel door. Sporadisch vertelt hij nog wel eens over dat mysterieuze gevaarte in het Mangrovebos. Zijn twee zonen kennen het verhaal. Zijn kleinkinderen griezenlen mee. Maar wat het nou geweest is, Toon zal het nooit weten!

Terugblikken met Wim Wagenaar.

"Begin jaren negentig maakten wij onze droomreis naar Fak Fak."

door Ed van Tuijl

2

Foto werd genomen in 1961
Centrum Fak Fak

Hank – In het Brabantse Hank blikken we terug op de Nieuw-Guinea periode van Wim Wagenaar. En we luisteren geboeid naar zijn reisverhalen, samen met zijn vrouw An. Naar verre fantastische landen en contingenten.

Een reis carrière, die min of meer begon toen ze, al in 1991, een bezoek aan Fak Fak brachten. Hun eerste droomreis. Er zouden er nog heel wat volgen. Maar we praten óók over zijn ongewisse toekomst sinds hij, al weer drie jaar geleden, de gevreesde diagnose ALS kreeg te horen. Hoe staat hij in het leven dat voor hem niet lang meer zal duren?

Op de terugweg naar huis denken we terug aan het gesprek. Aan de mooie herinneringen die hij en zijn vrouw hebben. Maar ook aan de manier waarop deze veteraan zijn lot heeft geaccepteerd. Zich heeft voorbereid. En we mompelen een paar keer in onszelf. "Wim Wagenaar. Met respect. Een diepe buiging."

Maar er was nóg een reden waarom we graag bij hem langs gingen. Want hoewel wij mannen van de Vereniging Nederlands Nieuw-Guinea Militairen denken dat heel Nederland op de hoogte is van het bestaan van onze club, is er toch echt een groot aantal, zelfs Nieuw-Guinea jongens, die geen weet hebben van de reünies in 't Harde, Bronbeek en waar al niet meer.

"Terwijl wij toch met een groep Nieuw-Guinea mannen een van de eerste terugreizen maakten en ik ook later met een man of vijf een vrij goed contact heb gehouden", vertelt Wim. "Ik hoorde pas in 2016 over het bestaan van de VNNGM. Een artikel in Checkpoint over Ed van Beek en Gorrit van Berkum

die in Fak Fak dienden, maakte me nieuwsgierig. De foto van Ed van Beek als telegrafist op het radiostation was namelijk een foto die ik had gemaakt. Dus schreef ik naar de redactie van Checkpoint Via dat kanaal kwam ik in contact met Gorrit. Die heeft me bijgepraat. Er ging een wereld voor me open. Intussen zit ik op jullie site zoveel mogelijk de nieuwsbrieven terug te lezen.”

Wim Wagenaar was een van die jongens die tijdens de keuring voor de militaire dienst een opvallend goede morse test maakte. Dus na twee maanden Roermond stuurde de legerleiding hem naar de Infanterieschool in Harderwijk om telegrafist te worden. De test was een goede graadmeter want Wim slaagde na vijf maanden voor het officiële telegrafisten diploma. Drie maanden langer dienen, nam hij op de koop toe.

“Want ik vond het hartstikke boeiend. Dag in dag uit van die tuutjes in m’n oor, ik verzekeer je, het was geen straf. Integendeel. Elke week proberen sneller te seinen. Elke week wat hoger op het scorebord in de hal. Als een van de snelste tikkers seinde ik aan het eind van de opleiding 22 woorden per minuut. Ik ben het ook nog steeds niet verleerd. Het zit erin en gaat er nooit meer uit.”

Begin '61 kwam hij in Fak Fak aan. Eind '61 ging hij huiswaarts. Met voor hem uit, over zee, een volle repatkist. Met de mooiste souvenirs. Wat heeft die Wagenaar een prachtige verzameling. Als we een rondleiding krijgen, zien we een collectie waar menig missionaris na een verblijf van jaren in de tropen nog een puntje aan kan zuigen. Pijlen, trommels, beeldjes, zelfs een slang. In Hank is het allemaal te bewonderen.

“Maar ik had daar al snel een aantal families waar ik een vriendschapsband mee opbouwde”, legt hij uit. “Vooral via die kennissen kwam ik aan al die spullen. En inderdaad, ik heb ook vrij veel fotomateriaal. Dat kwam voor een deel omdat fotograferen een van mijn hobby’s was. Dus ik kon me daar uitleven. Ook op patrouilles ging mijn toestel altijd mee.”

Terug in Holland bleek maar weer eens hoezeer hij verknocht was aan het vak van telegrafist. Want hij solliciteerde prompt bij Radio Scheveningen. Maar daar hadden ze al genoeg van die snelle jongens. Dus dat werd niks. Daarom solliciteerde hij binnen het ‘gewone’ bedrijfsleven. Waar hij uiteindelijk een prachtige carrière in de automatisering ging starten. Gelukkig maar, anders was hij zijn An misschien wel nooit tegengekomen. Nu wel, het ging aan en is nooit meer uitgegaan. Er kwamen twee dochters en later nog vier schatten van kleinkinderen. De trots van opa en oma.

Als diezelfde opa weer even in zijn Nieuw-Guinea verleden duikt, begint hij over het fenomeen wapenonderhoud.

“Ik herinner me dat het kader bij ons een keer een inspectie uit wilde voeren. Ik had als wapen naast een pistool ook de bekende stengun. Net als alle telegrafisten. Ik had nooit veel aan onderhoud gedaan. Maar bij een maat van me, Dick Schutte, was het nog een tikkie erger. Men keek in de loop van zijn wapen en het enige dat ze zagen was roest, roest en roest. Ze kregen ter plekke bijna een hartstilstand. Overigens heb ik het in Fak Fak altijd heel erg naar mijn zin gehad. Een machtige prachtige tijd. Voor een deel ook omdat ik regelmatig bij de bevriende Papoeafamilies op bezoek kon. Ik stompte echt

niet af door een eentonig kazerneleven. ”

Weer in het burgerleven startte Wim, zoals reeds gemeld, met zijn carrière in de automatisering. Vanaf het prille begin op de mechanische administratie waar je op grote schakelborden draadjes zat te verbinden. Maar wel konden op die machines, voor de begrippen van toen, razendsnel bijvoorbeeld loonstroken worden uitgedraaid. Daarna volgde de eerste IBM computers, ook nog met invoer via ponskaarten. Het programmeren in de RPG taal. Wagenaar doorliep het allemaal. Werd systeemanalist en nog hoger. Kortom, de hele automatiseringsgeschiedenis. Meestal veranderde hij na een dienstverband van, pakweg, een jaar of zeven, van werkgever. Hij eindigde bij de gemeente Utrecht. Het hield wel in dat hij, An en de kinderen, op tal van plaatsen hebben gewoond. Na Hank, via een uitstapje van tien jaar naar het nabijgelegen Dussen, uiteindelijk weer terug naar Hank waar een mooie ruime bungalow werd betrokken.

Naar Fak Fak was dus de eerste grote reis van het tweetal.

“We hebben sindsdien de halve wereld zo’n beetje over gereisd”, mengt An zich in het gesprek. “Maar die Fak Fak reis komt nog vaak ter sprake. Met een grote groep, allemaal jongens die in Nieuw-Guinea hadden gezeten. Eerst naar Jakarta. Toen van daaruit over de Javazee een heuse cruise naar Sorong. Ook van daaruit weer diverse havens aangedaan. En toen vanuit Manokwari met een klein vliegtuigje naar onder meer de Baliemvallei.

Ten slotte splitste de groep zich op in verschillende ploegen. Wij met als een van de reisbestemmingen Fak Fak. Anderen weer naar Merauke. Kortom, iedere deelnemer bezocht dus ook de garnizoensplaats waar men persoonlijk de dienstitijd had doorgebracht.

Dat ging overigens met hele kleine vliegtuigjes die een beperking hadden. Ze mochten niet te zwaar geladen zijn. Dus moest je ook je eigen gewicht opgeven. Eenmaal geladen werd naar een touwtje gekeken dat aan het vliegtuig hing. Raakte dat de grond dan moest er in ieder geval nog iemand uit. Eerder werd niet opgestegen. Toen we boven Fak Fak vlogen was het net of ik thuis kwam. Heel emotioneel. Ik zag vanuit de lucht precies dat beeld zoals Wim er altijd over verteld had. Zó bijzonder! Het waren vijf prachtige weken.” In Fak Fak was in 1991 dus wel een strip”, vult Wim zijn vrouw aan. “Maar zó kort. Het vliegtuigje kwam precies op tijd tot stilstand. Dat was billen knijpen. Eenmaal uitgestapt werden we totaal verrast door een heus ontvangstcomité van zingende en dansende meisjes. Die arme drommels hadden zes uur op ons staan wachten. Ze wisten niet dat de piloot een vrije ochtend had waardoor we zomaar een aantal uren later aankwamen.

Het weerzien vond ik indrukwekkend. Moet je nagaan, ik stond ineens bij de mandiebak, waar ik me zo vaak in gewassen had. Een eindje verderop lag nog precies hetzelfde mandieblik dat wij dertig jaar eerder ook al gebruikten. Dan krijg je best even een brok in je keel. Overigens vroeg ik me toen af hoe bij ons de watervoorziening geregeld was. Dat heb ik me later, tot op heden trouwens, nog vaak afgevraagd. Hadden wij nu wel of geen waterleiding? Wil de Fak Fakker die dat weet mij een keer benaderen om uitleg te geven.” (w.wagenaar@veteranen.nl)

Die reis. Het vormt de start van hun grote passie. Boeiende reizen maken. Naar Cuba. In Afrika op safari. Nieuw-Zeeland, Finland tot in Lapland. Met de camper heel Europa door. Naar Bali waar de dochter uit Australië ook naar toe komt. Trouwens, vier jaar geleden nog een keer naar Bali.

Ach, er stonden nog meer bestemmingen op hun lijstje. Maar nadat Wim door een val zijn heup brak en later nog een

keer waarbij hij zijn andere heup brak, werd duidelijk dat er toch meer mis was dan aanvankelijk werd aangenomen. Het onderzoek leverde de onheilstijding op. ALS.

“Dan verandert je leven, óns leven, dus totaal. Zoals bijvoorbeeld ingrijpende verbouwingen aan je huis. Gelukkig hebben we een groot huis waar alles relatief eenvoudig kon worden gerealiseerd. Maar toch. Sindsdien staat het dagelijks leven in het teken van ziekenhuisbezoek, revalidatie, en steeds minder kunnen. Ik zit nu in het derde jaar na de diagnose. Op zich al langer dan de tijd die er voor staat. Nederland telt vijftienhonderd ALS patiënten. Daar komen er jaarlijks vijfhonderd bij. Maar er vallen er ook jaarlijks vijfhonderd af. Dat zijn de harde feiten waar je mee wordt geconfronteerd.”

Wim geniet van de kleine dingen die hij nog wél kan. Ziet de vogeltjes in zijn grote tuin. Kan nog met de rollator uit de weg maar geeft aan dat de periode van de rolstoel niet ver meer weg is. Hij heeft al zijn maatregelen getroffen. Natuurlijk zou dolgraag de reünie in ‘t Harde bezoeken waar hij nu pas voor het eerst van heeft gehoord. Maar het kan domweg niet. Jawel, hij kan er best komen. An rijdt hem er zo naar toe

Hij heeft duidelijk zichtbaar met plezier met ons teruggekeken op zijn Fak Fak verleden. Maar hij weet dat de inspanning nog diezelfde middag zijn tol zal eisen!

“Ach”, zegt hij tot slot. “Ik kan terugkijken op een prachtig en boeiend leven. Heb zóveel bijzondere dingen meegeemaakt. Mijn diensttijd in Fak Fak was er daar één van.”

Kleine wasjes, grote wasjes

door Ed van Tuijl

Hoe Chris d'r aan kwam, heb ik nooit goed begrepen. Maar op een blauwe maandag stond het ding daar bedrijfsklaar te stralen. Een wasmachine. Hij deed het ook nog.

Met Chris bedoel ik sobat Chris Huibregts. Een Tilburger. Onze radiomonteur die dagelijks in het hokje achter het radiostation wat zat te klooiën aan radioapparatuur die het niet of niet goed meer deed. Wij konden prima met elkaar overweg. Zaten ook vaak zomaar met z'n tweeën wat te tuttemelullen. Over het fenomeen tuttemelullen heb ik al eens uitgebreid verteld. Dus daar maak ik geen woorden meer aan vuil.

Over vuil gesproken, dit stukje gaat over kleine wasjes en grote wasjes. Gezien mijn status van sobat waarmee Chris een goede klik had, was ik waarschijnlijk uitverkoren om medegebruiker te worden van zijn pas verworven apparaat.

Die Chris. Ik heb nog vaak aan 'm teruggedacht. Sinds ik zeventiger ben heb ik ook steeds vaker gedacht, ik zou hem best nog wel eens willen ontmoeten. Heb ook al heel wat af gegoogeld. Maar helaas. Ben er intussen achter dat de familie Huijbrechts zich in de stad der Kruikenzijkers maar ook de stad met de grootste en mooiste kermis, razend snel heeft voortgeplant. Kijk het telefoonboek er maar eens op na. Eén lange lijst van Huijbrechtsen. Zelfs de mensen met onder meer een C als initiaal zijn talrijk in Tilburg. Ik heb er al heel wat gebeld maar de reactie is tot nu toe telkens: "Ongeveer 75 jaar? En hij heeft in Nieuw-Guinea gezeten? Nee, die ken ik niet in onze familie."

Dus lezers van de nieuwsbrief. Help me. Als je ook maar iets denkt te weten dat me in contact zou kunnen brengen met Chris Huijbrechts, mail even naar evt@hetkontakt.nl. Denk erom. Contact met een K.

Maar we dwalen af. Ik wilde verhalen over de wasmachine van Chris. Chris hield niet van half werk. Hij had er zelfs iets van waspoeder bij ingekocht. We gingen hem meteen uitproberen. Water d'r in. Waspoeder toevoegen. Stekker in het stopcontact en draaien maar.

Nou ja, draaien. Het was zoals dat in die tijd werd genoemd een langzaam wasser.

Ik kan het weten want terug uit Nieuw-Guinea was mijn eerste werkgever Minkema in Nieuwpoort. De producent van Erres wasmachines die in het hele land werden verkocht door Stokvis in Rotterdam. Dit type was een W15. Met zo'n schoep die op en neer bewoog waardoor de waspoeder in het verwarmde water overvloedig begon te schuimen. Dat duurde dan een half uurtje waarna je de zeiknatte was door een wringer met een slinger draaide zodat het min of meer droog was. Nog een half uurtje aan de waslijn die we hadden gespannen en je pendek, je sokken en het dungerypak waren spik en span schoon.

Ik had, net als Chris, een stapel vuile was opgehaald. Het was gedaan met het geploeter tot dan toe. Onder de koude kraan in het washok. Je kleding in de wasbak. Ingewreven met een stukje zeep. Borsteltje bij de hand en

Chris en ik aan de was

boenen maar. Of schrobben zo je wilt. Net zo lang tot de vlekken er een beetje uitgingen. Echt schoon werd het eigenlijk nooit. Maar wij mannen onder elkaar maalden daar niet zo om. Belangrijk was dat je kleren na elke wasbeurt steeds minder nieuw leken. Zodat de status van super poepie ouwe tropenstomp zo snel mogelijk werd bereikt.

Maar al met al was dat wassen toch vooral een klus waar niemand van de Delta compagnie echt blij van werd.

Chris en ik waren daar nu van af. Wij hoefden slechts een knop in te drukken en de was werd voor ons gedaan. Het gemak diende de mens. Toen ik die eerste keer mijn hele hoop vuil spul in de machine wilde kieperen, was Chris zo slim om te besluiten dat we eerst een proefwasje moesten draaien.

"Stel je voor dat het niet goed gaat", waarschuwde hij. "Ik heb

geen idee hoe heet we onze kleren moeten wassen.

Dat moeten we toch eerst zien uit te vinden. Ik heb van mijn moeder altijd begrepen dat je bepaalde stof niet zomaar op elke temperatuur kunt wassen." Chris was een wijs man.

We besloten onze sokken eraan te wagen. Daar ging niet veel aan verloren. In die van mij zaten zelfs gaten. In de warmte van Merauke hadden we allemaal last van zweetvoeten. Chris en ik vormden daarop geen uitzondering. Wat heet. Als ik op de kamer mijn jungleboots uittrok, renden de kamergenoten, naar frisse lucht happend, zo snel als ze konden naar buiten.

Ook dat probleem was nu uit de wereld. Ik kon die stinkende krengen nu immers veel vaker in de was doen.

De voetbedekkers werden ondergedompeld in het zeepwater dat vervolgens langzaam maar zeker aan de kook kwam. Eenmaal bloedheet dacht Chris dat het was-proces nu wel gestart kon worden. Hij draaide een knop om en het schoepachtige geval begon heen en weer te bewegen. Met een monotoon geluid. Dan weer heen, dan weer weer.

Het apparaat was, naar ik aanneem, intussen wel zo'n beetje tiende hands. Heel wat gebruikers waren ons voorgedaan. Een handleiding was er allang niet meer bij. Dus we moesten door schade en schande wijs worden.

Dat werden we bij die eerste wasbeurt dan ook meteen. Want na een half uur draaien werd de stekker eruit getrokken. Het was-proces moest naar ons gevoel nu maar eens afgelopen zijn. Met een stok roerde Chris door het kokende water tot hij een van de sokken te pakken had. Behoedzaam haalde hij hem uit het borrelende sop. Toen kregen we de slappe lach. Wat aan de punt van die stok bungelde verdiende bepaald niet de benaming sok.

Sokje was een beter woord. Wat erin gegaan was als maat 41 kwam eruit als een babysokje. Ook de andere sokken die naar boven kwamen waren enorm gekrompen.

Gelukkig dat we niet alles in de wasmachine hadden gekieperd. Onze hele confectie PSU zou naar de knoppen zijn geweest.

Dus is Chris eerst maar bij een ter zake kundige te rade gegaan. Dat moet een huisvrouw geweest zijn. Wellicht de wederhelft van een kaderlid.

“Het is belangrijk dat je weet dat bepaalde was niet op een te hoge temperatuur gewassen mag worden”, doceerde hij met een wijs gezicht.

Hij had zijn lessen goed geleerd. Dus gedocumenteerd begonnen we aan de tweede wasbeurt.

Nu kwamen de kledingstukken er even groot uit als ze erin gegaan waren.

Maar ik realiseerde me ineens dat ik met de opgedane kennis de mogelijkheid had om een groot persoonlijk probleem voor eens en voor altijd uit de wereld te helpen. Ik heb al eens beschreven hoe de foerier, sergeant majoor Kroes, met zijn brillette voor bijzienden, aan mij een PSU had verstrekt die dus op alle fronten een paar maten te groot was.

“Veel te groot”, stamelde ik als klein menneke bij het uitreiken. De korte broek kwam tot ver over m'n knieën. De hemden waren bij mij hooguit geschikt voor een bezoek aan de moskee op vrijdag. Gewoon jurken.

“Nee, nee, het krimpt wel”, reageerde Kroes telkens weer terwijl hij mij over zijn bril heen observeerde, maar volgens mij gewoon geen moer zag.

Maar nu werd mijn verblijf in Merauke pas leuk. Ik hoefde de hele boel niet meer op te houden met riempjes en spelden. Ik ging alles naar de juiste maten wassen.

Chris had er geen bezwaar tegen. Dus op een mooie tropenavond ging ik met mijn kloffie naar de W15. Gooide mijn spullen in het reeds voor gewarmde sop. Kookte het nog extra op. En liet 'm draaien. Veel langer dan nodig. Maar ik wilde dat de hele boel zoveel mogelijk ging krimpen.

Het resultaat was verbluffend. Broeken pasten zonder dat ik de veel te lange pijpen in mijn jungleboots moest proppen. Onderbroeken werden werkelijk onderbroeken. Hemden vielen niet meer tot over mijn kont. Ik dankte de wasmachine uit de grond van mijn hart. Almachtige W15. Dat gij op mijn pad mocht komen.

Overigens herinner ik me na al die jaren nog wel dat ook de wasmachine geen lang leven beschoren was. Net als de scooter van Lens waarover ik eerder verhaalde, hield ook de W15 er al snel mee op. Repareren konden we niet. Dus het witte vierkante ding verdween op de schroothoop.

Maar hij had in zijn laatste levensfase een hele goede daad verricht. Hij en hij alleen had er voor gezorgd dat mijn confectie was veranderd in maatkleding.

Het leven op en buiten de kazerne was er een stuk leuker door geworden!

Mijmeringen van de telegrafist....

Bert Vos

4

Na de vele en vooral interessante/smeuïge bijdragen van Ed van Tuijl kan ik toch niet achterblijven om ook wat neer te pennen over mijn ervaringen in het voormalige NNG.

Tussen Siebe en mij de kop van John

Bij afsluiting van mijn telegrafistenopleiding bij de verbindingdienst in Ede kreeg ik te horen dat er een tekort aan dat "specialisme" in Suriname was. Ik voelde daar wel wat voor, maar reageerde blijkbaar wat te laat toen later bleek dat men al was voorzien. Wel waren er nog telegrafisten in Nieuw Guinea nodig en ik meldde mij daarvoor aan. Ik kreeg als extra nog een spoedopleiding voor chauffeur omdat ik dit bij opkomst te kennen had gegeven, en men dacht dat dit ook wel nuttig zou zijn voor mijn overzeese avontuur.

Ik werd overgeplaatst naar de Saksen Weimarkazerne in Arnhem en ingelijfd bij de B-compagnie waar ik mijn collega/stafleden leerde kennen. Hoets (werd facteur), Blok en Benjamins (chauffeur), Sjaak de Best (telegrafist) en Siebe Postma (telegrafist, en lid van de toen opgerichte drumband), Herman Japink, Otto, en Hans Truijens (mess-be-dienden), Schoots, en nog anderen (namen even kwijt).

Klep langsijz de Groote Beer

En een avontuur werd het zeker! Prachtige reis met de Groote Beer met de nodige leuke stops. Onze hut lag helemaal voorin aan bakboord, even boven het anker, waar het goed toeven was bij de paar stormpjes die wij onderweg te verduren hadden. Bij Kaimana aangekomen moest de Groote Beer voor anker vanwege haar diepgang en werden wij bepakt en bezakt, na het overstappen op een Klep (landingsvaartuig) van de marine, naar wal gevaren.

In colonne naar de kazerne waar ons slaapplaatsen werden aangewezen. Tijdens deze inkwartiering kwam er een sergeant (naam vergeten) binnen en vroeg naar een chauffeur. De toen dienstdoende marinier/chauffeur was namelijk van zijn wagen gehaald omdat hij even daarvoor een papoeajongetje had aangerezen, en men bang was dat hij mogelijk gemolesteerd zou worden door de bevolking.....

Ik meldde mij aan en heb mij met een DAF (WEB) nuttig kunnen maken door te assisteren met af/uitladen van de Klep die zich daar op het strand had vastgevangen.

Die avond en de volgende dag hebben wij kennis gemaakt met de dienstdoende telegrafisten (mariniers) in hun domicilie, en waren toch wel onder de indruk van de hoeveelheid apparatuur o.a. de B40 ontvangers; deze jongens hebben ons toch in redelijk korte tijd wegwijs weten te maken in de diverse procedures en het de- en coderen van berichten. (Ik kan mij nog drie coderingssystemen herinneren n.l. Hachelin, Megsu en nog een wat simpeler systeem waar ik de naam van kwijt ben.)

Na deze "bijscholing" werden wij vrij snel in het diepe gegooid, en mochten nog even onder toezicht, "solo" berichten ontvangen en verzenden, in morse natuurlijk, en deze coderen en decoderen. Na contact met later geplaatste telegrafisten, meldden zij dat voor dit coderen en decoderen apart geschoolde mensen in dienst werden gesteld in tegenstelling tot wat wij er voldoende in geschoold waren. Daarna waren wij op onszelf aangewezen.

Wij hadden een 12-uur op en 12-uur af systeem. Om 07:00 uur begon de radio dagwacht die eindigde om 19:00 uur en gedurende die dagwacht werd er op (hoofd)frequentie 5260 kHz uitgezonden en ontvangen. Van 19:00 uur tot 07:00 uur de radio nachtwacht en was de frequentie 3832 kHz Deze omwisseling van frequenties ging gepaard met een omwisseling van een stuurtrap in een 19-inch rek in de grote, in mijn herinnering metershoge, zenderkast en omschakeling van de antennes met een grote schakelaar aan het plafond, bediend met een hefboom constructie.

Wij liepen meestal wacht met twee man, maar bij rustig radioverkeer ('s nachts) kon één hiervan een tukje doen in een nabijgelegen vertrekje op een niet zo fris ruikende matras. Tijdens deze radiowacht 's nachts heb ik ook "leren"roken. Regelmatig werden ons gratis tinnetjes sigaretten verstrekt, en mijn kast stond vol met deze tins, tot ik op een gegeven moment tijdens een saaie radiowacht me heb vergrepen aan zo'n stinkstok, en daarna waren de blikjes snel op!

Wij hadden ook nog een schip-wal verbinding met o.a. Biak, de frequentie ervan ben ik kwijt. Onze call bij deze verbinding was toen JZG 3 en voor Biak bijvoorbeeld JZK 3. Maar daarvoor hadden wel een andere (zwarte) zendontvanger stand-bij staan.

De roepnamen van de stations ("Call's) kan ik mij nog goed herinneren: Biak hoofdstation (JZK), Manokwari (JZE), Merauke (JZH), Sorong (JZL), Fak-Fak (JZF), Kaimana (JZG), en de algemene oproep van Biak voor het gehele net gebeurde met de call: VAB

De verbinding met ons vliegveld UTAROM gebeurde met 2 ANGRC 9's; wij hadden steeds contact (om de afgesproken paar uur meen ik mij te herinneren), en enkel met twee afgesproken "wachtwoorden" n.l. voor ons, als

basisstation: "VERONICA", en aan Utarom's zijde "MATHILDE"; Als deze wachtwoorden duidelijk over en weer kwamen, dan wisten wij dat alles OK was aan beide zijden.

Later werd deze verbinding slechter, na afregeling kregen wij klachten dat wij stoorden, ik dacht op Fak-Fak o.i.d. maar op Utarom waren wij slecht te ontvangen en haast niet te horen. De afstand Kaimana-Utarom is ongeveer 16 km, en dat is daar een knappe overbrugging voor een ANGRC 9, en dat wij anderen hiermee stoorden over toch veel grotere afstanden bevreemdde mij toen. (een verklaring voor dit verschijnsel is bekend, maar uitleg zou hier veel te technisch worden)

Vanwege de slechte verbinding met Utarom kwam, meen ik, de verbindingssergeant toen op een "lumineus idee!" "We proberen een draadverbinding (telefonie) naar Utarom"; ("orders zijn orders, en moeten worden opgevolgd" citaat uit de toen bekende hoorspelserie: "sprong in het heelal") en er werd een grote haspel draad (ingevlogen denk ik) vanaf de kazerne richting Utarom uitgerold en over bomen e.d. gespannen. Eigenlijk een ondoenlijke klus omdat er geen vaste steunpunten waren. Dit plan bleek ook technisch gezien niet haalbaar. Maar het grootste euvel was vooral het feit dat de volgende dag hele stukken draad waren verdwenen. Die stukken draad werden her en der als waslijn teruggevonden. De operatie werd toen maar afgeblazen.

Ook herinner ik mij het laatste wereldnieuws, dat Biak dagelijks? (opgevangen van PCH /Scheveningen-radio) ongecodeerd op het net uitzond, en dat wij, uitgetikt, op het mededelingenbord hingen. Daarna zetten wij vaak een andere B40 op de frequentie van de RONG, dat was de toenmalige radio-omroep in Nieuw Guinea, die omstreeks die tijd een plaatjesprogramma á la Arbeidsvitaminen uitzond, maar dit was vaak slecht te ontvangen door te veel fading, morse was bij slechte ontvangst beter te volgen.

In de ruimte van de radio/radarmonteur stonden wat spullen, radio's e.d. die defect waren, en met toelevering van onderdelen van deze collega-technicus hebben wij een en ander kunnen repareren, en hebben daar wat biertjes mee verdiend.

Mij werd omdat men wist dat ik iets van radiotechniek wist, de bandrecorder van de officiersruimte aangeboden, omdat deze defect was geraakt. Het was een Grundig TK830, pracht apparaat, dat ik eerder in de officiersmess in de Saksen Weimar kazerne had gezien. Er lag nog een band op die waarschijnlijk in Arnhem opgenomen was van de Duitse radio, en allemaal tophits van die tijd bevatte, zoals Peter Kraus, Heidi Brühl, Conny Froboess, Bill Ramsey, Gus Backus enz. enz.

Er bleken wat aandrijfsnaren defect geraakt te zijn, dus zo'n moeilijke reparatie zou het niet worden, Deze snaren werden in Holland besteld en later weer gemonteerd en afgesteld. Ik heb deze recorder even "onder controle" gehouden, zodat ik op een ander bandje wat muziek kon opnemen van Radio Australia, die s 'nachts altijd goede muziek uitzond. De band met de tophits was later niet meer te vinden, maar bleek te zijn verpatst aan de Chinees in het dorp. Ik vermoed dat men deze band een beetje beu was geworden.

Na een paar maanden werd ons "tik"gezelschap versterkt met John Beude-

ker (een goede gitarist!) en Pib Brouwer en korte tijd heeft Sipke Schiffart (marine-telegrafist) ons gezelschap versterkt, maar hij werd al snel teruggeroepen naar Biak. Sipke, dat hoorde ik later van hem, heeft nog geprobeerd bij ons terug te komen - waren wij dan zo gezellig?- maar dat werd afgewezen. Siebe Postma werd een poosje bij ons clubje weggehaald om een zieke telegrafist op de LCPR-9533 (landingsvaartuig) te vervangen. Later werd ons clubje met nog twee man versterkt, helaas zijn de namen van deze jongens mij ontschoten.

Onze kazerne was niet een van de grootste, maar comfortabel gelegen aan het strand en maar tien passen van mijn bed. Ik heb later zelfs de term "klooster" als aanduiding van onze kazerne horen vallen!

met Harry (rechts) naar huis

Zoals velen kreeg ook ik een poosje gezelschap van een ringpiertje, maar dat was na behandeling van de hospik toch weer snel verholpen. Later kreeg ik oorpijn, en werd mij wijs gemaakt dat er koraal in mijn oor groeide maar ook daar werd ik met oordruppels na korte tijd van af geholpen.

Geregeld kwam een koerier op de fiets een bericht afleveren, afkomstig van het plaatselijke "weerstation", dit bericht was in cijfercode opgesteld en wij moesten het als spoedbericht naar Biak verzenden. Deze berichten waren natuurlijk belangrijk voor de Dakota- en/of Beaver vluchten. Ik kan mij nog herinneren dat de cijfergroepen begonnen met de codenaam SYNOP en wij

de nul in het begin keurig met vijf strepen maar al gauw als een T verzonden, zodat het bericht sneller kon worden verstuurd.

Ook wil ik nog over een blunder of echte fout vertellen uit mijn telegrafisten bestaan. Het zat zo: Er kwam een gecodeerd bericht binnen van Biak dat de Evertsen of de Kortenaer om 02:00 uur voor de kust zou arriveren en dat men dan aan wal wilde komen. Dit gedecodeerde bericht werd overhandigd aan de Kapitein van Dorpe. Die nacht ging men in "pakkie best" naar de steiger om de barkas met officieren te verwelkomen. Maar al wie er kwam.....!

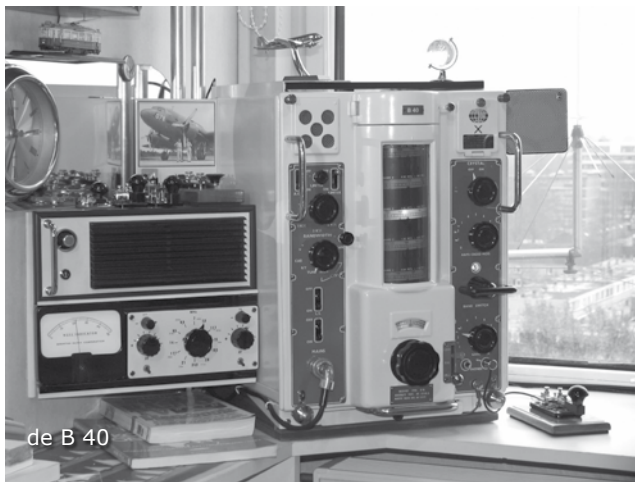
Waar de blunder of fout werd gemaakt is mij nooit duidelijk geworden.

Achteraf kun je dat natuurlijk vaststellen maar voor zover ik weet is dat niet gedaan. In ieder geval zijn wij nooit hierover op het matje geroepen Ik kan mij heel veel herinneren maar gek genoeg over dit voorval heb ik verder een black-out!

Een fatsoenlijke verbinding met deze schepen over korte afstand met onze niet te tillen portable VHF- zend/ontvangapparatuur hebben wij bijna nooit tot stand kunnen brengen.

Jaren geleden vroeg Ed van Tuijl zich in dit interessante blad al af. Waar zijn toch die telegrafisten van toen gebleven? Hij heeft, zo is gebleken, al enige hiervan kunnen opsporen en contacten gelegd; ik heb ook op diverse sites e.e.a. geprobeerd, maar geen succes gehad om mijn oude maatjes te vinden. Wel heb ik Herman Japink, Hans Truijens, Siebe Postma, en Harry van Elburg op een reünie in 't Harde ontmoet. Harry heeft met mij de telegrafisten-opleiding gevolgd in Ede, maar werd geplaatst in Fak-Fak. De andere hierboven genoemden zijn nog steeds spoorloos. Als enige heb ik nog contact met Herman Japink, een van de mess-bedienden bij ons in Kaimana.

Ik kan mij gelukkig nog veel meer herinneren van die tijd, maar dan zou ik hier teveel gaan uitweiden en dat zou niet zo interessant zijn. Wel heb ik later, na terugkeer in Holland, gerealiseerd wat een prachttijd het toen was, en mij

afgevraagd waarom ik niet een poosje had bijgetekend. Gelukkig kan ik mij nu "verpozen" met een "eigen" B40, om nog eens langs de mij bekende frequenties van toen te fietsen, en te luisteren of Biak nog in de lucht zit!

73's aan alle telegrafisten van toen!

Bericht van de Stichting West Papua

De redactie ontving dit artikel van het lid van onze vereniging Lucien Guns. Hij kreeg het van zijn neef Toon ten Hengel. Toon ten Hengel is lid van het bestuur van de Stichting West Papua. Zijn vader werkte bij de NNGPM (de oliemaatschappij in Sorong). Toon woonde in 1960 in Sorong waar Lucien was gelegerd

5

4e van links Dolf Tompoh, Voorzitter van Stichting West Papua
2e van rechts Betty Ireeuw- Kaisiëpo, dochter van Markus Kaisiëpo en zus van Victor Kaisiëpo
Uiterst rechts Leonie Tanggahma, bestuurslid United Liberation Movement for West Papua

De inheemse bevolking van West-Papoea (het voormalige Nederlands Nieuw-Guinea) heeft zwaar te lijden onder de overheersing door Indonesië. Stichting West Papua (SWP) wil hen helpen door projecten te ondersteunen of projecten te starten op diverse gebieden als gezondheid, scholing en ondernemerschap. In een eerste grote stap hiertoe wil SWP de Staat der Nederlanden aanspreken en dringend vragen aandacht te schenken en hulp te geven aan de Papoea's in West-Papoea, onze voormalige landgenoten.

Op 7 september 2016 heeft de in Amersfoort gevestigde Stichting West Papua, in samenwerking met de in Indonesië gevestigde Stichting Centrale Bergen van Papua Barat, de Nederlandse staat gedagvaard vanwege het door Nederland gevoerde beleid inzake de overdracht van Westelijk Nieuw-Guinea aan Indonesië. Kern van de aanklacht is dat de Nederlandse overheid daarbij op diverse punten juridische fouten heeft begaan en tekortgeschoten is ten nadele van de rechten van de Papoeabevolking.

Een en ander wordt in deze dagvaarding nader toegelicht aan de hand van de in opdracht van de Nederlandse regering geschreven studie: Een Daad van Vrije Keuze; de Papoea's van westelijk Nieuw-Guinea en de grenzen van het zelfbeschikkingsrecht (P.J. Drooglever, Instituut voor Nederlandse Geschiedenis 2005). Op basis hiervan wordt de Nederlandse staat gevorderd deze tekortkomingen te erkennen en daarvoor verantwoordelijkheid te nemen.

Het onderwerp is actueel nu het kabinet besloten heeft een nieuw onderzoek te starten naar de dekolonisatie van Nederlands-Indië. Voor de Papoea's heeft de dekolonisatie van Indië geresulteerd in een annexatie van hun land door Indonesië.

Eind december 2016 ontving SWP van de landsadvocaat het antwoord op de dagvaarding. De advocaat van SWP gaat hierop zijn repliek indienen. Daarmee is het proces gestart waarin beide partijen over en weer elkaar met argumenten proberen te overtuigen, onder toezicht van de rechter. Op een bepaald moment zal de rechter een uitspraak moeten doen. Wanneer dat zal zijn, valt nu niet te overzien.

Voor achtergrondinformatie kunt u gaan naar: www.stichtingwestpapua.nl
Mocht u een bijdrage willen leveren aan de campagne van SWP, dan kunt u geld overmaken naar NL89 TRIO 0784 9398 96 t.n.v. Stichting West Papua.

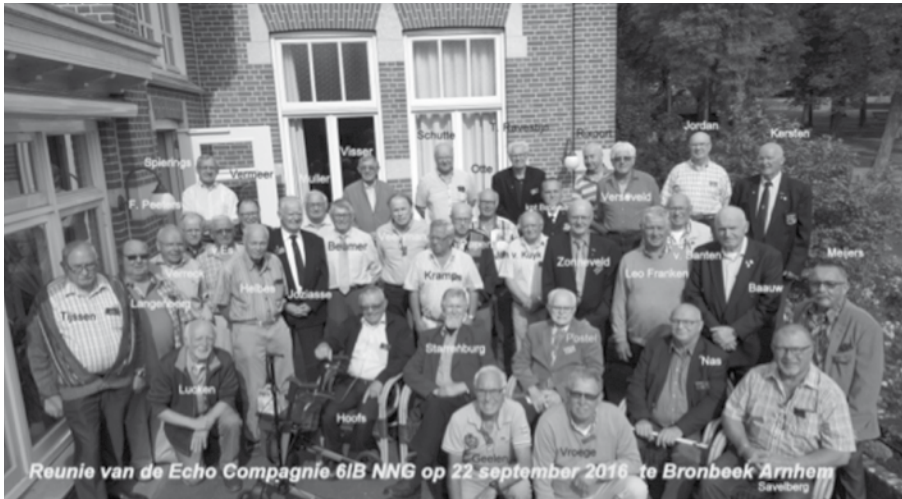
Weerzien in Bronbeek

Johan Beumer . 1960/1961 – Echo compagnie Sorong

4

Dit artikel stond in nummer 55. Een deel van de tekst is toen helaas weggefallen en daarom plaatsen we het in zijn geheel in dit nummer (Redactie)

Alweer 56 jaar geleden vertrok het 6e Infanterie bataljon met de "Grote Beer" naar Nederlands Nieuw – Guinea. Naar dat aan de andere kant van de wereld gelegen stukje Nederland.

"Ons laatste oorlogje" zoals oud redacteur van de Haagse Post John Jansen van Galen, de laatste dramatische fase van het Nederlands bewind over westelijk Nieuw Guinea, beschrijft. Een kolonie die vanaf 1950 inzet was van een internationaal conflict. Een conflict dat bijna op een echte oorlog uitliep. De zelfbeschikking van de Papoea bevolking was een 'speelbal' geworden tussen de grote mogendheden. Een episode uit de vaderlandse (militaire) geschiedenis die amper bij de huidige generatie bekend is.

Voor de sobats van de Echo-compagnie' uit Sorong, en dan in het bijzonder de groep die met de 'Grote Beer' destijds naar Sorong gingen, was er weer een reünie in de "Kumpulan" van het Koninklijk Militair Tehuis Bronbeek in Arnhem. Ook de sobats die in 1961 en 1962 naar Nieuw-Guinea kwamen waren op deze dag hartelijk welkom. Aanwezig waren ook families die in Nieuw Guinea woonden tot oktober 1962 (overdracht aan de UNO-troepen) Allemaal vertelden ze over hun belevenissen en ervaringen uit deze spannende tijd. Een collega die voorlichting/uitleg geeft aan schoolklassen vertelde ook zijn verhaal.

De reünie-plek Arnhem(Bronbeek) is niet helemaal toevallig. De tropen opleiding vond in 1960 plaats in de Saksen Weimar kazerne in Arnhem en omgeving. Wat ik me als radiotelegrafist nog vaag van die opleiding herinner zijn de schietoefeningen, een 'tampatje' bouwen, rijst koken op de Rozendaalse heide en voor ons zes telegrafisten nog een speciale 14-daagse cursus voor telegrafie en de codesysteem, dat wij in NNG moesten gaan gebruiken.

Een halve eeuw geleden en dan nog een reünie organiseren voor mannen die al ruimschoots de zeven kruisjes zijn gepasseerd? Voor dienstmakkers die te kampen hebben met langdurende ziekten of allerlei kwalen hebben? Ja, zeker wel zoals blijkt uit het feit dat een veertigtal sobats gehoor gaf aan de uitnodiging van organisator Theo Kersten. Velen vergezeld van hun echtgenote, vriendin, zoon of dochter, zodat er ongeveer zeventig personen aanwezig waren.

Ook enige voormalige onderofficieren waren van de partij. In het bijzonder onze grote vriend John Jordan die speciaal uit Amerika overgekomen was en tevens medeorganisator van dit treffen in Arnhem. John regelde deze dag, samen met Theo. John had als een extraatje nog zes Amerikaanse veteranencaps op de kop getikt. Op die cap stond,

'If you love your Freedom, thank a Vet

Reünies zijn er om elkaar terug zien en te spreken over die tijd van toen maar ook over de persoonlijke omstandigheden nu. Dit naast het denken en stil staan bij degenen uit ons Nieuw-Guinea verleden die helaas al zijn overleden Na een hartelijke begroeting van John Jordan en voorzien van koffie en thee met de onvermijdelijke plak 'spekkoek ', memoreerde hij hen daarom in het bijzonder. Staande werd een voor hen een minuut stilte gehouden.

Een bijzonder moment op deze bijeenkomst was het alsnog uitreiken/opspelden van het Herinneringskruis Nieuw Guinea door kapitein Broers van de Kon. Marine aan twee oud-collega's.

H. van Santen van de Echo compagnie en Cor Verseveld van de Foxtrot compagnie. Een welverdiende onderscheiding voor deze twee mannen met onze hartelijke gelukwensen.

In de middagpauze genoten we van de uitgebreide Indische rijsttafel met een lekker biertje of frisdrank en met de nodige onderlinge verhalen vloog de tijd voorbij. Aan het einde van de middag besloot een 'tombola 'dit gezellige gebeuren. Velen konden daarna met de beroemde Arnhemse trolleybus terug naar CS Arnhem om daarna huiswaarts te keren.

Plat gel.... door al die praatjes en gesprekken, maar met een goed gevoel dat wij bekenden weer gezien en gesproken hebben. De organisatoren Theo Kersten en John Jordan e.a. danken wij hartelijk voor hun grote inzet om dit gebeuren tot een succes te maken. Hopelijk komen de meesten over twee jaar weer.

Hop and Go Bed en Breakfast

Wij bieden prachtige kamers en een heerlijk ontbijt in huiselijke sfeer.

Hop en Go is de ideale plek om te overnachten tijdens uw fiets of wandeltocht in het prachtige natuurrijke waddengebied.

Informeer naar de mogelijkheden!
Wij heten u van harte welkom.

Joop & Gre Hop

Goede reis en tot ziens.

Hearrwei 17
9073 GA Marrum (FRL)
www.hopandgo.nl

Tel: 0518-411725
Mob: 06-50600015
E-mail: joophop82@gmail.com

Opslag Elburg

Opslag Elburg biedt voor kortere of langere perioden opslagruimte aan. Bijvoorbeeld bij verhuizing of opslag van bedrijfsvoorraad. Zowel zakelijk als particulier dus, voor uiterst scherpe tarieven. Ook verhuren wij kantoor- en bedrijfsruimten.

OPSLAGRUIMTE NODIG?

Check: WWW.OPSLAGELBURG.NL

Of bel: 06-2000 71 75 / 06-5242 06 45

AW Beheer | 't Straatje 6 | 8081 RN ELBURG (voormalig VNK gebouw)

Van het bestuur

Wij gedenken

Met eerbied en in gepaste stilte brengen we een laatste eresaluut aan:

R.G. Geysen	2625 RN	Delft	Overleden 30-4-2016
J. Aarts	2105 TC	Heemstede	Overleden 20-5-2016
B.J. Sanders	7545 JN	Enschede	Overleden 14-7-2016
J.H. Chappin	5446 XE	Rosmalen	Overleden 14-9-2016
J.W.C. van Bakel	6713 HT	Ede	Overleden 5-9-2016
M. Vis	9041 HV	Stiens	Overleden 17-9-2016
H. Maijen	1784 HA	Den Helder	Overleden 27-9-2016
W. Bosman	2505 XS	Alphen a/d Rijn	Overleden 29-9-2016
T. F. Arendsen	7546 CV	Enschede	Overleden 23-11-2016
H. van Susteren	5371 BL	Ravenstein	Overleden 10-12-2016
F. Frankvoort	1025 NC	Amsterdam	Overleden 12-12-2016
A. Timmermans	4707 KH	Roosendaal	Overleden 12-12-2016
W. van de Beek	3893 EC	Zeewolde	Overleden 15-12-2016
A.G. Cornelissen	9617 DA	Harkstede	Overleden december 2016
P.A. Jongmans	4702 BD	Roosendaal	Overleden december 2016
J. van Bakel	5801 VW	Venray	Overleden 3-1-2017
G.A. van 't Woudt	2636 JJ	Schipluiden	Overleden 8-1- 2017
D. W. van Westen	4331 VE	Middelburg	Overleden 18-1-2017

Wij heten onze nieuwe leden welkom

P. J. Mol Sterrenkroos 75 2371 HH Roelofarendsveen

Uitnodiging reünie 2017

Locatie: Luitenant Kolonel Tonnet kazerne in 't Harde

Toegang voor leden van de Vereniging Nederlands Nieuw-Guinea Militairen en introducés.

woensdag 19 april en donderdag 20 april 2017

- 19 april ontvangen we het 6e Bataljon Infanterie lichten 1959-1962
- 20 april ontvangen we alle overige militairen die in Nederlands Nieuw-Guinea zijn geweest.

Natuurlijk is er weer een optreden en een voortreffelijke Oosterse maaltijd. Voor het optreden en de organisatie zorgt weer de reünie commissie o.l.v. Cor van Vliet.

Wilt u naar de reünie komen dan kunt u inschrijven door betaling van de kosten met een bankoverschrijving (zie hieronder).

Hiervoor krijgt u een toegangskaart voor de opgegeven dag.

Inschrijving sluit 20 maart 2017!

Uw betaling is uw inschrijving voor de reünie

Reünie bijdrage 2017. € 15,00 per persoon. Maximaal één introducé.

- Gebruik voor uw overschrijving het rekening nummer:
NL40 INGB 0000 9254 56
- Gebruik de juiste te naamstelling t.w.:
Ver Nieuw-Guinea Militairen 1945-1962
- Geen afkortingen of andere namen. Uw overschrijving bereikt ons dan niet

Vermelden op overschrijving:

- Woensdag 19 april of Donderdag 20 april!!
- Uw registratie nummer (staat vermeld op uw veteranenpas)

Inlichting over de reünie:

Cor van Vliet

tel. 06 40 1415 21 of 0224 751413

corvanvliet41@gmail.com

Inlichting over de betaling van de reünie

Jaap van Hensbergen

06 53 1995 48

hensaradvies@jaapvanhensbergen.nl

Donderdag 18 mei 2017

Locatie: Echos Home 'de Landing'

(telefoon 026- 44 30 487)

Deelenseweg 28

6816 TS Arnhem (Schaarsbergen)

Aanvang: 11.00 uur

Agenda

1. Opening door de voorzitter
2. Vaststelling agenda
3. Mededelingen bestuur
4. Ingekomen stukken
5. Verslag Algemene Ledenvergadering 26 mei 2016
6. Financieel jaarverslag 2016 (*)
7. Bevindingen kascommissie. Benoeming kascommissie 2017.
8. Algemeen jaarverslag 2016 (*)
9. Benoeming bestuursleden (**)
10. Jaarverslag Sociale Commissie 2016 (*)
11. Mededelingen Nederlandse Veteranendag
12. Nagekomen agendapunten
13. Rondvraag en sluiting
14. Lunch(***)

(*) *Jaarstukken (agendapunten 6, 8 en 10)*

Jaarstukken zijn vanaf 1/5/2017 beschikbaar

Wilt U de jaarstukken ontvangen neem dan contact op met

C.J. Drost (secretaris) - Brouwersveld 2 - 1541PG Koog aan de Zaan

telefoon 075-6160779 of 06-22332531 of per e-mail: c.drost15@kpnplanet.nl

(**) *Benoeming bestuursleden (agendapunt 9)*

Volgens het rooster is aftredend Cees Aarts. De voorzitter stelt zich, om persoonlijke redenen nog beschikbaar voor de termijn van één jaar. Het bestuur

stelt de vergadering voor om de heer Aarts voor deze periode te benoemen.

(***) *Lunch (agendapunt 14)*

U kunt deelnemen aan de lunch als u uiterlijk 6 mei 2017 € 14,00

overmaakt op rekening: NL40INGB0000925456 ten name van

Ver Nieuw-Guinea Militairen(deze naam beslist gebruiken) en

s.v.p. vermelden ALV 2017.

Bus vanaf Station Centraal Arnhem

Locatie Echos Home "de Landing" heeft voldoende parkeerplaatsen. Echos

Home "de Landing" is vanaf het Centraal Station Arnhem per bus bereikbaar.

Buslijn 9 van BRENG heeft een halfuur dienst naar halte de Viersprong.

Vertrek CS Station 9.51 uur aankomst halte Viersprong 10.21 uur.

Donderdag 28 september 2017

Herdenking bij het Papua monument op Landgoed Bronbeek in Arnhem. Sinds 2012 wordt deze herdenking georganiseerd door de Vereniging Nederlands Nieuw Guinea Militairen. Nadere mededelingen in de nieuwsbrieven van 2017

Adreswijziging

Het bestuur verkeert vaak in het ongewisse als we een nieuwsbrief retour krijgen omdat de adreswijziging niet is doorgegeven. Ook ontvangen we vaak een laat bericht van overlijden. Voor onze administratie is het prettig om tijdig van deze wijzigingen op de hoogte te worden gebracht. Op die manier kunnen we onze administratie up to date houden.

Hoe kan ik mijn gratis NS-vervoersbewijzen voor 2017 opvragen?

Bent U een post actieve veteraan? Dan kunt U via Mijn Vi uw twee NS-dagkaarten voor het jaar 2017 digitaal aanvragen.

Om de vervoersbewijzen aan te vragen, gaat u naar www.veteraneninstituut.nl/diensten/direct-regelen/mijn_vi/ Na het inloggen, komt u in de digitale Mijn Vi omgeving, waar U onder 'Evenementen' klikt op 'Overzicht', vervolgens kunt U zich inschrijven voor 'vrij vervoer 2017'

Hebt u nog niet eerder gebruikgemaakt van Mijn Vi? Dan kunt u zich via de eerder genoemde link eenmalig registreren.

De treinkaarten zijn nadrukkelijk bedoeld voor het bijwonen van veteranen-bijeenkomsten, zoals de Nederlandse Veteranendag en de reünies of herdenkingen. De NS dagkaarten worden U per post toegestuurd.

Beschikt U niet over internet of heeft U vragen?

Neem dan contact op met het Veteranenloket.

Dit kan telefonisch via 088-3440000 of via mail: info@veteranenloket.nl

Aanmelden 13e Nederlandse Veteranendag 24 juni 2017 Den Haag

Dit jaar moet iedereen die wil deelnemen aan het defile (lopend of meerijsend) of in aanmerking wil komen voor een tribuneplaats zich inschrijven via de website van het veteraneninstituut

www.veteraneninstituut.nl/diensten/direct-regelen

Onder de kop Aanmelden NLVD

Bij het inschrijven kunt u desgewenst uw veteranenvereniging selecteren.

Veteranen registreren zich éénmalig voor 'Mijn Vi'

Voor de eerste maal registreren?

<https://mijn.veteraneninstituut.nl/validatie/login.aspx>

Kunt u niet digitaal inschrijven? Doe dan de opgave telefonisch op werkdagen tussen 09.00 uur en 17.00 uur via telefoonnummer 088 – 3340050

Tribuneplaatsen waren in het verleden gereserveerd voor veteranen die niet meer actief aan het defile konden deelnemen. Dat blijft zo. Maar dit jaar is het ook mogelijk om voor partners van defilanten een tribuneplaats aan te vragen. Het principe hiervoor is "wie het eerst komt wie het eerst maalt"

De aanmelding moet vóór 30 april via de website of telefonisch te zijn ontvangen bij het veteraneninstituut. Daarna worden geen aanvragen meer in behandeling genomen.

Twee weken voor het evenement worden de NS kaarten aan u toegestuurd. Maaltijdkaarten, tribunekaarten voor de partner en/of opstapkaart voor de historische voertuigen kunt u op 24 juni verkrijgen bij de coördinator van onze vereniging in de krijgsmacht deel tent op het Malieveld.

R.Leijs, Brabantlaan 15, 4902 BJ Oosterhout. Telefoon: 0622446271

Verdiend respect

In het vorige nummer van onze nieuwsbrief werd een artikel geplaatst met bovenstaande titel.

De redactie ontving hierop een reactie die we hieronder plaatsen

Geachte heer Henk Willemsen,

Naar aanleiding van je reactie in de Nieuwsbrief nummer 55 heb ik behoefte om het volgende op te merken. Ik wil namelijk een lans breken voor de voetballers van Merauke die in het interview opmerkten dat zij maar moeilijk konden begrijpen hoe militairen die, net als zij, met de Grote Beer naar Nieuw-Guinea kwamen een rits onderscheidingen dragen tijdens de Veteranendagen en bij andere gelegenheden.

Ik kan hun opmerking heel goed begrijpen. Dat heeft niets met achterbaksheid te maken. Zij stellen gewoon een feit vast vanuit de redenering dat het hier om Nieuw-Guinea gangers gaat die daar dienst deden in een tijd dat er nog niets aan de hand was. Zelfs geen dreiging van mogelijke infiltranten.

Zelf heb ik mij die vraag de laatste jaren ook vaak gesteld. Dat heeft niets te maken met twijfelen of de opgespelde onderscheidingen wel echt zijn. Ik ga er zondermeer van uit dat het eerlijk verdiende medailles zijn. Maar de essentie is dat het geen, ik herhaal, geen onderscheidingen zijn die te maken hebben met het dienen als veteraan in een actiegebied. Ze geven niet aan dat je gevechtsacties hebt moeten verrichten dan wel ervaring met vuurcontacten hebt gehad. Ze geven niet aan dat je op latere leeftijd last hebt van een psychisch trauma door de spanningen waaraan wij die dienden vanaf oktober 1961 tot aan de overdracht eind 1962 werden blootgesteld.

Ik kan je uit ervaring meedelen dat een grote groep para's naderen tot op tien meter bepaald geen prettige bezigheid is. Juist voor de tirailleurs die helemaal

voorop moesten lopen wil ik een lans breken. Ik kan je verzekeren dat een bivak inrichten in een gebied waarvan je weet dat er grote groepen para's kunnen zijn, geen pretje is. Net als patrouilles lopen waarbij in een hinderlaag lopen steeds tot de mogelijkheden behoort.

Dat deze jongens later met PTSS te maken kregen, begrijp ik. Als ik met mijn ervaringen bij de legerpsychologen had aangeklopt hadden ze dat bij mij misschien ook wel vastgesteld. Alleen al vanwege het feit dat deze behandelars bij bepaalde antwoorden al snel deze diagnose zouden hebben gesteld. Nadat ik een dag op De Basis in Doorn heb meegelopen begreep ik van een aantal veteranen dat het geven van bepaalde antwoorden wel van invloed was op die diagnosestelling.

Ik loop je onderscheidingen even na en plaats daar enkele kanttekeningen bij. Het Nieuw-Guinea herinneringskruis is niet voorzien van een gesp. Dat hebben wij wel. De gesp geeft aan dat je vuurcontact hebt meegemaakt.

Orde van Oranje Nassau in brons ken ik niet maar staat volgens mij niet in direct verband met Nieuw-Guinea. Maar nogmaals, dat weet ik niet dus daar kan en mag ik geen oordeel over geven.

De onderscheidingen verkregen bij de Nationale Reserve. Daarvoor mijn volle respect maar ze staan niet in het teken van het veteraan zijn.

Draaginsigne gewonden. Daarover geef je niet aan op grond van welke verwonding dat is. Dat zou je even uit moeten leggen.

Een lintje van Beatrix. Heb ik ook. Maar dat heeft te maken met inzet binnen het verenigingsleven. Of in jouw geval wellicht met je werk voor de VNNGM. Dat was voor mijn tijd. Maar ik heb wel begrepen dat je, wat dat betreft, aan de wieg hebt gestaan en vele jaren je daarvoor hebt ingezet. Mijn respect daarvoor.

Medaille van de Vierdaagse. Een wandelevenement waar ik jaarlijks nog altijd naar ga kijken. Ik heb bewondering voor de deelnemers. Maar ook dat staat toch los van het veteraan zijn.

Kortom, ik hoop dat je begrijpt dat wij van de lichteningen oktober 1961 tot aan de overdracht, van mening zijn dat jongens die voor die tijd gingen repatten niet echt iets van de onlusten hebben meegemaakt. Ik vind dat ik namens de sobats van mijn lichtung de mensen van de Grote Beer daar toch een keer op mag wijzen.

Met hartelijke groeten,

Ed van Tuijl

7e Afdeling Lichte LUA na 54 jaar toch vereerd met de toekenning van het Bronzen Schild

Na afloop van de zaterdag 26 november 2016 op de luitenant-generaal Bestkazerne te Vredepeel gehouden reünie van de 7e en 940e afdelingen Lichte LUA, destijds actief in het voormalige Nederlands Nieuw-Guinea, heeft de Commandant Landstrijdkrachten luitenant-generaal Leo Beulen, exact 54 jaar na de de opheffing, samen met de heer Paul van de Thillart het Bronzen Schild onthuld en overhandigd aan de 7e afd. Lt. LUA.

Tekst op het schild; voor buitengewone toewijding en bijzonder hoffelijk optreden tijdens het verblijf in Nederlands Nieuw-Guinea, in de jaren 1958 tot 1962.

Daarna werd de commandant namens de 7e afdeling het laatste beschikbare exemplaar van het boek "Van Zelfstandige tot 7e Afdeling" aangeboden. Destijds in 1997 uitgebracht in een oplage van 320 stuks.

Het schild is in bewaring gegeven aan de Historische Collectie Grondgebonden Luchtverdediging, HCGLVD, zoals dit ook het geval is voor de 928e en 940e Afdeling Lichte Luchtdoelartillerie.

Na afloop was er een receptie voor de genodigde gasten, waaronder de burgemeesters van de gemeenten Gemert-Bakel en Venray en de aanwezige reünisten en introducees.

Namens de 7e afdeling wil ik mijn grote waardering uitspreken voor de inzet gedurende een 5-tal jaren, achter de schermen, voor het tot stand brengen van deze toekenning door de Korpsadjutant Jacob Tonnis.

Hans Claassen

VREDE:
*mede
mogelijk
gemaakt
door het
vfonds én:*

alle mensen die zich inzetten voor onze vrijheid.

Het vfonds zet zich o.a. in voor de erkenning en waardering van geüniformeerden die namens de Nederlandse overheid waar ook ter wereld actief zijn of waren. Tijdens missies en operationele inzet raken sommige militairen en politiemedewerkers zwaar beschadigd. Ondersteuning is dan van groot belang.

Vindt u vrede en vrijheid ook zo belangrijk? Wilt u hier zelf ook een steentje aan bijdragen?

Doneer aan het vfonds via:

- éénmalige of periodieke gift
- nalatenschap of legaat na overlijden

Voor meer informatie:

Maaïke van der Steen, controller

E-mail: info@vfonds.nl

Tel: 073 - 613 91 00

Uw bijdrage is van harte welkom!

Triodos Bank:

NL64 TRIO 0197 642 691

o.v.v.: vfonds gift

**Investeren in vrede en vrijheid;
belangrijk voor iedereen.**

www.vfonds.nl

COMMISSIE SOCIALE ZORG

Vereniging Nederlands Nieuw-Guinea Militairen 1945-1962

voorzitter	Ad Bouterse 0224-215621	Lindenlaan 110, 1741TX Schagen ad.bouterse@hetnet.nl
secretaris	Gijs Elders 035- 5383830	Wakkerendijk 18, 3755 DC Eemnes gijs.elders&ziggo.nl
Friesland & Groningen	Peter Beers 0517-413506	Welgelegen 36, 8861XR Harlingen p.beers@home.nl
Drenthe	Gorrit van Berkum 0516-850186	De Muijnhorn 14, 8431BJ Oosterwolde gtvberkum@quicknet.nl
Overijssel	Wouter Wanrooy 0570-543072	Pr Beatrixlaan 25, 7437CA Bathmen woutwanrooy@concepts.nl
Gelderland	Kees Hermens 024-3564001	Karnstraat 3, 6532TX Nijmegen kees.hermens@hotmail.com
Utrecht/'t Gooi	Gijs Elders 035-5383830	Wakkerendijk 18, 3755DC Eemnes gijs.elders@ziggo.nl
Noord Holland	Jan van Gils 025-2514828	Pilarenlaan 6F, 2211NB Noordwijkerhout j.van.gils22@kpnplanet.nl
Zuid Holland	Sjaak Koomen 0252-215981	Vinkenlaan 6, 2172 JV Sassenheim j.koomen8@gmail.com
Zeeland	Adrie Poortvliet 0118-463259	Henri Dunantstr. 32, 4388NK Oost Souburg adriepoortvliet@hetnet.nl
Noord Brabant	Jan Wouters 073-6212997	Com. de Quaylaan 290, 5224CZ Den Bosch ja.wouters@planet.nl
Limburg	John Snackers 045-5252557	Groesweg 26, 6451GG Schinveld snack018@planet.nl

Merapi Tour & Travel

Dé Indonesië reisspecialist

Merapi maakt reizen naar het voormalig Nederlands Nieuw-Guinea weer gemakkelijk!

Merapi Tour & Travel is de Indonesië specialist en biedt onder andere reismogelijkheden naar Papua. Enkele keren per jaar organiseren we groepsreizen naar o.m. Biak, Jayapura en de Baliemvallei, maar het hele jaar door kunt u bij ons terecht voor individuele reizen. Op verzoek stellen wij ook graag reizen samen voor kleinere groepen.

In het najaar van 2017 organiseren we een groepsreis naar Jayapura, Manokwari, Sorong met Teminabuah en Raja Ampat, Fak Fak en Kaimana. Heeft u interesse? Laat het ons weten via info@merapi.nl of bel 088-8111999.

Merapi Tour & Travel

Prinses Irenestraat 58
6611 BK Overasselt
088-8111999

www.merapi.nl
Email: info@merapi.nl

